

LBRIS

We know
books

**CHRISTINA
LAUREN**

SUFLET
șălbatic

Traducere din limba engleză și note
MONICA GRECU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

*Hester, Utah – Archie's Bar
Mai, în prezent*

– Dacă mă gândesc bine, a spus Lily strâmbând din nas, am mai multă minte decât să ignor o bătaie care se desfășoară în spatele meu, într-un bar!

Cu o mână carnoasă, Archie i-a întins o cârpă plină cu gheață, din care picura apă.

– Mă îngrijorează mai mult faptul că ai primit un cot în ceafă și abia dacă ai tresărit!

– Îți râzi de mine fiindcă sunt încăpățânată?

Simțind șocul gheții pe ceafă, ea a icnit. Archie s-a aplecat peste bar.

– Spun că ești o cowgirl mică și-a naibii, Lily Wilder!

Lily l-a dat laoparte, râzând.

– Pupă-mă-n fund, Arch!

– Oricând vrei tu, Lil!

Cu un cot sprijinit pe lemnul zgâriat, ea și-a ținut gheața pe ceafă și a privit cum condensul se scurgea încet, în picături mari, pe paharul de bere. Dar de îndată ce l-a atins cu degetul, paharul s-a năclăit de noroi. Toată ziua, vântul îi sufla praful roșu al deșertului în pliurile hainelor și în păr. Pe mâini, pe brațe, pe față.

Slavă Domnului pentru dușuri și pentru loțiunea de protecție solară! Cu toate astea, pentru genul de clientelă pe care o întâlneai la Archie's, nu merita să faci duș înainte să intri în bar, fie ca să stai la o bere, fie ca să lucrezi la bar, în afara sezonului. Cotul rătăcit pe care ea îl încasase în ceafă era o dovadă suficientă.

Ușa s-a deschis, luminând pentru scurt timp încăperea întunecată, și a intrat Nicole, într-o străfulgerare de păr blond, dezordonat, și de cămașă de flanelă în carouri roșu cu albastru. Lăsându-se pe taburetul de lângă cel al lui Lily, Nicole și-a ridicat bărbia către Archie atât în semn de salut tăcut, cât și ca să comande o băutură. El i-a turnat o bere blondă într-un pahar de o curățenie îndoielnică și a împins spre cele două femei un bol cu alune, de o curățenie și mai îndoielnică. Mai mult flămândă decât pretențioasă, Lily s-a apucat să mănânce.

Nicole a făcut un gest spre punga cu gheață.

– Ce naiba?!

– Petey și Lou erau în vervă. Eu am fost o victimă colaterală.

– Ai nevoie de mine ca să le tăbăcesc fundurile?

A dat să se ridice, dar Lily a oprit-o, punându-i o mână pe braț.

Nicole era mai înaltă și mai puternică decât Lily și devenea aproape sălbatică atunci când se făcea apel la loialitatea ei. Lily putea să pună pariu că Petey și Lou ar fi avut parte de o luptă destul de cinstită. Dacă Lily i-ar fi făcut semn lui Nic să se ia la bătaie, aceasta din urmă s-ar fi aruncat în luptă cu capul înainte. Dar Nic era tot ce avea Lily, așa că Lily a preferat să încline din cap spre micul teanc de hârtii aflat pe bar, lângă brațul prietenei sale.

– Asta e noul grup?

Nicole a dat din cap în semn că da.

– Sosesc mâine.

– Băieți? a întrebat Lily.

Clientii lor erau aproape întotdeauna bărbați care veneau în excursie ca să vâneze comori și ca să se joace de-a bandiții. Un grup de femei, în schimb, era mereu ca o gură de aer proaspăt.

Acele excursii aveau meritul de a fi mai liniștite, mai relaxate. Aproape că făceau ca slujba să merite. Aproape.

– Da. Patru.

– Petrecerea burlacilor? Zi de naștere?

Nic a clătinat din cap în semn de negare.

– Se pare că e un grup de prieteni care fac o excursie împreună.

Auzind despre ce era vorba, Lily a scos un gemăt. Cel puțin petrecerile burlacilor aveau un scop precis, de obicei acela ca excursioniștii să strecoare băutura și să se dedea unei săptămâni de desfrâu despre care să poată vorbi apoi ani la rând. Dar grupurile care apelau la compania de expediții turistice a lui Lily, Wilder Adventures, doar ca să „evadeze”, aveau întotdeauna nevoie de mai multă dădăceală, de un program mai dens. Uneori, asta era de bine – să-i ajute pe oameni să se bucure de o vacanță călare fusese o bucurie pentru Lily în copilărie și era și în ziua de azi –, dar în momentul de față ea nu mai avea pic de energie.

– Au semnat cu toții declarația pe proprie răspundere? a întrebat Lily.

Nic s-a scărpinat pe obraz, ezitând.

– Da.

– Ce înseamnă asta? a întrebat Lily, arătând cu degetul.

– Ei bine, a răspuns Nicole, se pare că toate declarațiile au fost semnate de aceeași persoană.

Ridicându-și paharul de bere în dreptul buzelor, Lily a murmurat o înjurătură printre dinți.

– Măi, e o formalitate! a exclamat Nic.

– Până la proba contrarie! a comentat Lily. Nu-mi pot permite un proces.

– Fată, abia îți permiți berea asta!

Nic s-a aplecat ca să capteze privirea lui Lily, iar părul răvășit i-a căzut pe jumătate din față, lăsându-i liber un ochi albastru, strălucitor, cu care și-a studiat cea mai bună prietenă.

– Cum de te gândești că asta o să fie ultima noastră ieșire?

Lily a privit în jos, la zgârieturile în spirală de pe barul de lemn. Sincer vorbind, ea spera din tot sufletul ca aceea să fie ultima zvâcnire pentru Wilder Adventures. Își dorea ca proiectata excursie să fie ultima dată când îi ducea pe orășeni în deșert, la teambuilding sau ca să trăiască liber în natură și ca să caute comori false. Voia să pună deoparte jurnalul tatălui ei și să nu mai fie nevoită să se uite la el niciodată. Voia să trăiască într-un loc în care nimeni să n-o mai întrebe despre hărțile lui Duke Wilder sau despre poveștile lui și, de asemenea, își dorea să uite de Butch Cassidy. Lily nu mai voia să vadă niciodată un bărbat care să poarte pantofi de gală, lustruiți, în timp ce călărea un cal, sau să aibă de-a face cu o femeie care să poarte o cămașă Prada în stil western și care să se plângă de cât de mult o durea fundul după o jumătate de oră petrecută în șa. Își dorea să conducă un ranch, să pună șaua pe Bonnie la răsăritul soarelui și să-și mâne propriii cai prin tufișuri și prin iarba înghețată, care strălucea ca pulberea de diamante și scârțâia sub copite. Voia destui bani ca să se mute din vechea cabană dărăpănată a tatălui ei și să părăsească acel oraș prăfuit și de doi bani. Își dorea mai mult decât orice ca aceea să fie ultima ei excursie.

Dar nu era suficient doar să-și dorească. Învățase acea lecție cu mult timp în urmă.

Cu toate astea, renunțarea la slujbă îi copleșea fiecare gând; după ce condusesse o astfel de afacere vreme de șapte ani, Lily se simțea prinsă în capcană. Se descurca în munca de ghid, dar întreținerea cailor era scumpă, iar Lily avea nevoie de cai ca să conducă turiștii prin deșert și, astfel, să-și câștige pâinea. Așadar, oare ce fusese mai întâi, oul sau găina?

– Cum au mers lucrurile la bancă? a întrebat Nic, abordând problema din alt unghi.

Lily a clătinat din cap.

– Din nou? a întrebat Nic.

– Cine să-i dea un împrumut cuiva ca mine? Care o să mai fie venitul meu dacă nu mai conduc vânători de comori?

Nicole s-a aplecat din nou.

– Le-ai spus că asta era planul tău? Dacă nu le-ai suflat nici o vorbă, de unde să știe ei...?

Lily s-a uitat la ea.

– Nu le-am spus, Nic, dar nu sunt proști! Tipul m-a întrebat: „Deci, dacă ați cumpăra un teren și ați înființa un ranch nou, cum ați câștiga bani de pe urma lui astfel încât să puteți achita datoria către bancă?” Și i-am spus că o să dureze câțiva ani, dar că eu cunosc zona, cunosc afacerea și știu ce-și doresc oamenii de la o vacanță în Vestul Sălbatic. Dar n-a contat. Nu contează ce spun eu; nu reprezint o investiție bună.

Nicole a pufnit și s-a uitat în jos, începând să-și contemple mâinile. Atunci Lily a observat un plic cu numele ei, care ieșea din teancul de corespondență și de declarații semnate de turiști pe propria răspundere. Ar fi recunoscut oricând adresa de retur. Fusese a ei.

Imediat, mintea i-a fost năpădită de o avalanșă de amintiri – mirosul astringent și răcoros al salviei; pășunatul cailor în timp ce soarele se ducea la culcare peste vârful munților; biscuiții cu unt, pufoși și calzi, de la micul-dejun; momentul exact în care pusese ochii pe *el* și, săptămâni mai târziu, fierbințeala corpului lui...

Frecându-și locul dureros de sub stern, Lily a întrerupt șirul acelor gânduri, arătând spre plic.

– Ce-i asta?

Nic a ascuns plicul în teanc.

– Nimic.

– E de la Wilder Ranch. Și are numele meu pe ea, a insistat Lily, întinzând mâna. Dă-mi-o!

Dar Nicole i-a îndepărtat mâna brusc.

– N-o vrei acum, fată, crede-mă!

„Acum?!“ s-a întrebat Lily în gând.

– E vorba despre fermă? a spus ea cu glas tare.

– Las-o baltă, Lil!

Un foc violent s-a aprins în venele lui Lily.

– Ai deschis-o? Jur pe Dumnezeu, Nic, că ești cea mai băgăcioasă...!

Lily a încercat din nou să apuce plicul, dar Nicole s-a ferit în lateral, evitând-o.

– Am spus *nu!*

Sângele lui Lily a început să fiarbă la auzul insinuării că nu putea face față la ceea ce se afla scris pe hârtia dinăuntru plicului. De obicei, Nic era cea înfierbântată, iar ea, Lily, era cea cumpănită. Dar acum a simțit dintr-odată că nu-și dorise niciodată ceva atât de mult pe cât își dorea în acel moment să vadă conținutul plicului alb, de-a dreptul banal.

Lily i-a împins brațul, dar Nic îi anticipase mișcarea, așa că s-a aplecat și și-a încolăcit brațele în jurul hârtiilor, iar apoi a rămas nemișcată. Plonjând spre stomacul lui Nic, Lily a doborât-o de pe scaun și a aruncat-o pe podea. Pierzându-și dintr-odată orice importanță, declarațiile pe proprie răspundere au zburat în jurul celor două femei, aterizând printre cojile de alune aruncate în stratul lipicios de bere de pe podea. În spatele luptătoarelor, bărbații strigau și aplaudau, încurajându-le. În mod normal, Lily s-ar fi ridicat și s-ar fi dus să se certe în altă parte, dar acum avea un singur gând, și anume să scoată plicul de sub Nicole, care se rostogolise pe burtă, acoperindu-l cu corpul ei.

– Nici vorbă! a strigat Nic, care stătea cu fața la podea, în timp ce Lily o lovea fără nici un spor peste umeri și o gâdila la coaste, după care s-a apucat să-i care pumni peste fund.

– Plicul are numele *meu* pe el, tâmpito!

– Crede-mă că nu-l vrei!

– Asta e o infracțiune! a strigat Lily, aruncând o privire peste umăr. Petey! Ești polițist!

– Acum nu sunt de serviciu! a răspuns el, râzând în paharul cu bere. Mai dă-i un pumn în fund!

– Dacă nu mă ajuți, o să-ți trag un pumn între picioare!

– Dragă, te invit să te dai la orice parte a anatomiei mele!

Cu un mârâit sălbatic, Lily a săpat cu toată puterea sub trupul prietenei sale, ajungând la plic pe pipăite. Și-a încleștat degetele în jurul lui, rupându-i un colț în timp ce-l scotea. Apoi s-a ridicat și a fugit, ascunzându-se în spatele lui Big Eddie, lângă placa de darts, în caz că Nicole ar fi venit după ea.

– Ți spun, a avertizat-o Nic, că n-o să-ți placă ce citești acolo!

Învinsă, ea s-a ridicat în picioare, ștergându-și cu dosul mâinii murdăria lipită de obraz, după care s-a întors la scaunul ei, la berea ei și la bolul cu alune.

– Doar să nu vii îmbufnată la mine după ce o să vezi despre ce-i vorba!

Înapoiindu-se în colțul ei, Lily a scos scrisoarea din plic. Toți ochii din bar o priveau țintă în timp ce citea, la început neînțelegând, fiindcă toate cuvintele se amestecau în vârtejuri de alb și negru, iar privirile oamenilor au rămas lipite de fața ei atunci când a luat textul de la capăt. Încetul cu încetul, propozițiile au prins contur, înțelesurile s-au coagulat, iar durerea, pierderea și vidul întunecat care i se solidificaseră pe dinlăuntru, făcând-o să se simtă de parcă ar fi avut o cărămidă în piept, acum au izbucnit afară, preschimbate într-un roi de tăuni.

Scrisoarea era de la proprietarul actual al pământului familiei ei. Un om pe care-l întâlnise o singură dată, la doar o săptămână după aceea altă durere brutală. Oricât de mult l-ar fi urât Lily pe Jonathan Cross, ea își dorise să citească acele cuvinte în fiecare zi, timp de zece ani.

...care se retrage... fermă de vânzare... aș vrea să vă dau prima ocazie...

Nu conta cât de bun era prețul pe care el i-l oferea. Ea nu putea face nimic ca să recupereze ferma familiei.

Odată ce un lucru fusese pierdut, rămânea pierdut. Lily crezuse că reușise să-și biruie durerea, dorul de acel loc, dar acum se simțea din nou plină de vânătași.

Ca să-și păstreze calmul, a făcut apel la fiecare dram de putere fizică pe care-l mai avea. Și-a mușcat buza de jos, și-a încleștat

maxilarul. Și-a forțat umerii să rămână fermi, străduindu-se să-i împiedice să se ridice spre ceafă, străduindu-se să nu-și încovoie spatele. Nici un om viu – cel puțin, nimeni din acea încăpere – n-o văzuse cedând vreodată. În cele din urmă, după ce oamenii și-au pierdut interesul ori și-au abătut privirea, din respect, ea s-a îndreptat înapoi spre bar.

Nicole îi comandase deja o bere nouă prietenei sale, pe care i-a întins-o în timp ce Lily se așeza pe scaunul de lângă ea.

– Ți-am spus eu! a exclamat Nic.

– Mi-ai spus.

– Ce ai de gând să faci în privința asta?

– N-am de gând să fac absolut nimic, a răspuns Lily, ducându-și paharul la buze.

CAPITOLUL 2

New York City

Mai, prezent

Principalul risc al plecării spre aeroportul JFK la ora opt și un sfert dimineața: în ultimele douăzeci de minute, șirul de mașini blocate în trafic la ora de vârf nu se mișcase nici măcar o dată cu mai mult de cincisprezece kilometri pe oră. Potențialul avantaj: Leo era liber să răspundă la litania de întrebări pe care șeful lui le-ar fi putut pune literalmente oricui altcuiva aflat încă la birou... dar prefera să n-o facă.

Atunci când telefonul lui a scos un clinchet, anunțând al zecelea mesaj în cinci minute, Leo a închis ochii, gemând.

– Pune-ți-l pe modul silențios, a spus Bradley, coborând fereastră taxiului până la limita maximă, iar apoi ridicând-o rapid, ca să nu pătrundă în mașină gazele de eșapament de la camioane.

Leo a scris un răspuns rapid la mesaj.

– E în regulă.

Telefonul a scos imediat un alt clinchet.

– Leo, asta se întâmplă în fiecare an!

– Așa se comportă Alton atunci când plec de la birou pentru o vreme, i-a răspuns Leo, tastând pe ecran.

– Exact asta vreau să spun! Se comportă ca și cum nimeni altcineva de pe raza celor trei state n-ar ști să folosească un calculator.

De data asta, telefonul a sunat în mâna lui Leo. Bradley i-a aruncat o privire de avertisment.

– Lasă-l să sune!

Ridicând din umeri, neputincios, Leo a făcut un gest spre numele lui Alton, afișat pe ecran.

– Săptămâna viitoare se iau decizii cu privire la postul de vicepreședinte, iar eu sunt în vacanță. Nu pot să nu răspund!

– Lasă-l să sune!

Leo a dus telefonul la ureche.

– Alo?

Bradley a mârâit și s-a aplecat în față ca să-i spună taximetristului – căruia nu-i păsa absolut deloc:

– Niciodată nu lasă un apel de la șef să intre în căsuța vocală!

– Ba da, a șoptit Leo, după care s-a întors la convorbirea cu Alton, spunând: Codul pentru algoritmul Daxton-Amazon se află pe unitatea C, în folderul numit „Daxton-Amazon“!

Bradley s-a întors și l-a privit cu gura căscată, dar Leo s-a făcut că nu-l observa, continuând convorbirea:

– Așa-i. Poți să i-o transmiți direct Alyssei sau s-o salvezi în cloud...

Bradley i-a smuls telefonul din mână lui Leo și s-a aplecat, apăsându-și gura pe ecran și prefăcându-se că se întrerupea semnalul.

– Nu pot.. crrr... nu aud... crrr... tunel... crrr!

A apăsat pe butonul *Final* și a strecurat telefonul în buzunarul propriei haine, cu un zâmbet.

Leo i-a aruncat o privire lipsită de orice expresie.

– Chiar așa, măi, frate?

– Anul meu, călătoria mea, regulile mele. Regula numărul unu: fără telefoane!

Leo s-a întins oricum spre el, explicând:

– A sunat ca să afle unde...

Bradley l-a plesnit peste mână.

– Dacă șeful tău nu poate găsi un algoritm numit Daxton-Amazon într-un dosar numit tot „Daxton-Amazon“, chiar că n-am idee cum a ajuns să ocupe cel mai tare birou din clădire!

Leo s-a întors ca să privească pe fereastră, fără să-l poată contrazice. Oricum, era timpul să nu-și mai facă griji în legătură cu munca și să înceapă să se gândească la locul în care îi ducea Bradley. Acea excursie anuală, făcută împreună cu cei doi cei mai buni prieteni ai lui din facultate, însemna singura lui plecare de acasă. Iar pe măsură ce duceau vieți din ce în ce mai ocupate, situația trecuse de la „E rândul meu să fac planurile anul ăsta!“ la „Absolut nici un detaliu n-o să fie împărțășit decât după ce ajungem la destinație!“ Faptul că știa că urma să zboare spre Salt Lake City nu însemna nimic pentru Leo, iar atunci când venise rândul lui Bradley să se ocupe de organizare, ceilalți doi bărbați deveniseră îngrijorați pe bună dreptate. Bradley puneau de fiecare dată mai mult preț pe povestirea unei anecdote haioase pe drum, decât pe confortul personal și pe bunul-simț.

Telefonul lui Leo a sunat din nou, iar Bradley l-a scos și a zâmbit în momentul în care a văzut de la cine era apelul.

– E celălalt șef al tău!

A întors ecranul, ca să-i arate lui Leo numele afișat pe el.

Cora.

Bradley a apăsat pe ecran și a răspuns:

– Telefonul lui Leo, unchiul Bradley la telefon!

Aplecându-se din nou spre el, Leo a încercat să-i ia aparatul.

Dar Bradley i-a pus toată palma peste față și l-a împins la parte.

– Ce mai faci, dragă?

Leo nu auzea nimic în afară de sunetul metalic al vocii surorii lui la celălalt capăt al liniei. Resemnat, s-a dezumflat în scaun. Cora îl adora pe Bradley. Chiar dacă fratele ei ar fi reușit să pună mâna pe telefon, ea i-ar fi cerut doar să i-l dea din nou pe Bradley.

– Felicitări pentru absolvire, Cor! E incredibil! a spus Bradley dând din cap și zâmbind din pricina spuselor ei. Chiar așa? a întrebat el, iar apoi s-a întors și l-a privit pe Leo. Pleci mâine la Paris? Nu, fratele tău nici vorbă să-mi fi zis că te trimite pe tine și pe o prietenă la *Paris*, drept cadou de absolvire.

„La naiba!“ s-a gândit Leo, dându-și seama că prietenul lui avea să-l piseze o veșnicie pe tema asta.

– Așa să știi, a continuat Bradley, prefăcându-se alarmat și privindu-l pe Leo cu ochii mari. Asta chiar sună ca o noapte specială! a adăugat el, după care a făcut o pauză, ascultând. Cu siguranță că o să-i transmit asta lui Leo. Să ai o călătorie extraordinară! Și eu te iubesc, fetiță!

A încheiat convorbirea și, cu un zâmbet batjocoritor, i-a înmânat în cele din urmă telefonul lui Leo.

– Iată o convorbire edificatoare!

Lăsând aparatul să cadă în rucsac, Leo și-a sprijinit capul de tetieră.

– Las-o baltă!

– Cora a vrut să te anunț că a trecut pe la tine și a luat banii pe care i-ai lăsat pentru ea, a spus Bradley, tăcând pentru o vreme și mângâindu-și obrazul cu barba crescută. Trebuie să-ți spun că sunt dezamăgit că nu m-ai invitat la cina ei de absolvire de aseară, a mormăit el. Cu siguranță că o persoană în plus la masă nu ți-ar fi devalizat contul bancar, dacă ai invitat deja douăsprezece persoane, iar sora ta zboară mâine cu avionul la Paris, pe banii tăi!

Taxiul a oprit în fața terminalului de la JFK, iar ei au coborât și și-au luat calabalăcul din portbagaj.

– Nu din cauza costului nu te-am invitat, a explicat Leo în timp ce se îndreptau spre terminal, ci din cauza obiceiului tău de a te da la prietenele surioarei mele!

– Sunt majore! s-a apărut Bradley.

El era cel mai vechi prieten al lui Leo, cel care, cu un deceniu în urmă, îl susținuse pe acesta atunci când lumea lui se prăbușise și care îi stătuse alături în timp ce își regăsea echilibrul. Bradley

funcționa pe post de unchi glumeț și asigura un echilibru amuzant și lejer tendințelor de supraprotecție și supracompensare ale lui Leo. Dar era și un fustangiu nerușinat.

– Tot sunt cu zece ani mai tinere decât tine! i-a amintit Leo.

– Zece ani înseamnă mai puțin atunci când tu ești cel care e mai în vârstă.

– Înseamnă încă destul de mult, Bradley!

– Schimbi subiectul. O răsfeti! i-a răspuns Bradley, zâmbind arogant.

– Un bărbat care poartă un ceas Rolex și care călătorește cu o geantă de voiaj de la Prada ar trebui să fie ultima persoană care să-mi țină o prelegere despre cum răsfăț eu pe cineva. Nu poți să zici că ai avea nevoie de o masă gratuită!

– Nu, dar mi-ar plăcea să am parte de așa ceva.

Leo a răs văzând zâmbetul de învingător al lui Bradley.

– Cora se mută la Boston. Știi că a fost treaba mea s-o susțin la școală.

S-o susțină la școală, da, dar și să-i fie frate, tată, mamă și binefăcător și, în plus, să compenseze fiecare fărâma de adorație care îi fusese furată surioarei lui cu zece ani în urmă.

– Da, ai făcut asta. I-ai dat o alocație săptămânală, n-are împrumuturi pentru studenți și i-ai pus la dispoziție un apartament aflat la o distanță patru străzi de campusul de la Columbia.

– Pe care-l împarte cu alte trei persoane, i-a amintit Leo. Nu se dă cu bicicleta într-un penthouse!

Bradley a făcut semn cu mâna.

– Acolo unde mergem, ea n-o să poată să te sune. Cum o să se descurce fără Big Brother?

Leo era deja sătul de acea conversație.

– O să se descurce, a răspuns, gândindu-se că, cel puțin, așa spera el. Oricum, o să fie prea ocupată să se bucure de Paris, ca să-și mai facă griji!

– Dar tu cum o să te descurci? a insistat Bradley.

– Ce vrei să spui?